

יש כיסוי, יש כיסוי

יש כיסוי - "אחרית הימים" ואריק איינשטיין, בימת "צוותא". זה לעלות על הבימה ולשיר שירים. זה נראה פשוט מאוד. ובכל זאת זה אחד הדברים הקשים ביותר לעשות בארץ הזאת. עדיין, כי עם כל נסיגות החיכוך ללהקות קצב ולומרי פופ נוסח חו"ל. קיים עוד פער עצום בין המיקצועיות של זמרי הלהיטים בארץ. לעמיתיהם בחו"ל. ובין הנכונות של הקהל בארץ. לבוא למקום מסויים. לשבת. ופשוט להקשיב. אולי גם זו הסיבה ש"אחרית הימים" לקחה לה כעור את דורי כן-זאב, במחציקו. שתפקידו לשעשע את מי שהושב שבמחיר הכרטיס כלולות שתי מנגינות. בדיחה אקטואלית ושלוש מנות של חקיינות. בלי רצון לפגוע בפרנסתו של מר דורי כן-זאב. זה מיותר, במיקרה זה.

אריק איינשטיין הכל רבעי פרחים

אבל בנקודה זו נפסקת החאלטורה. נעים להודות ש"אחרית הימים" עוד תגיע ב"אחרית הימים" ללהקה שכדאי לשמוע ארי תה, בתוכנית שלימה. אם אכן תתמיד בדרך שהחלה בה: שירים יפים, צליל מגור בש. אילתורים מסוגננים. כל הארבעה, זהר לוי אלי מגן, גבי שושן וצ'רצ'יל. נשמעים כל אחד כרבע-פרה בקליידוסקופ צבעוני אחד, ממש כזה המוקרן בשקופר יות בעל הבימה מאחוריהם.

חלקה השני של התוכנית משדך את אריק איינשטיין עם "אחרית הימים", ומחזק את המסקנה שתענוג לשמוע אותה, מה עוד שבליווי הולם ונימרון שכזה נש" מעים להיטים כה ידועים כמו "למה לי לקחת לב" ו"בת האוכר" כרעננים. אבל עד ששלום חנוך יהווור לארץ מלונדון, איפה דור ההמשך?

ספרים

אגרון בשיניים

וכדור בקרביים

SURVIVAL ZERO - Mickey Spillane

"אין סיכוי לחיות" - מיקי ספיליין, הוצאת קורג' - 190 עמודים.

מיקי ספיליין, כפי שידוע לרבים, הוא האיש אשר הכניס מהלומת-אגרון בפני כל קוראיו בתחילת שנות החמישים. ב"סידרה של ספרים נוקשים ואלמים, אשר שברו שיאי-מכירה בארצות-הברית. מאז יודעים הכל שמייק האמן, גיבורו של ספיליין, הוא הברגש הקשה ביותר בעולם, זה שדורך על גוויות, רומס פוש-עיים, כדור בקרביים אינו עוצי אותה, וכל הנשים שופעות-האברים (ודא פוגש רק כאלה) אינן מצליחות להחזיק את דעתו, אלא לפרק זמן קצר של מישגל, מן ה-

מייק ספיליין הכל ורוד

עברית מדוברת לא נורמלית

נואת דן בן-אמוץ ונתיבה בן-יהודה

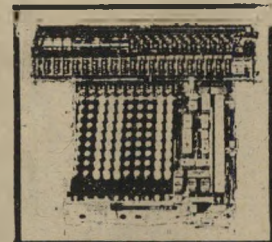
מצחיקן עורמלי

הכפנים של היד

הרנקשפט

עוזב אותי מהבוכה-לטרית

צולע ת' בינוני, לא טוב ביותר, לא מוצלח ביותר. סינונימים: ככה-ככה; חלש; לא כליכך; לא כליכך אי-איאיאי; איכשהו; די בקטט; שלא נדע.

א: "איך העניינים?" ב: "צולעים." * "בהתחלה הלך לו קלף משוגע, אבל בזמן האחרון העסקים שלו צולעים מאוד." * "המילים טובות, אבל המנגינה צולעת קצת."

סקוטי ת' קמצן, כילי. "ביקשתי מרבינוביץ' הלוואה של 500 ליר, אבל מהסקוטי הזה אי-אפשר להוציא גרוש." * "אם אתה רואה נירות טואלט מת-ייבשים על חבל-כביסה, אתה יכול להיות בטוח שבבית הזה גר סקוטי." * "עם כספי המדינה הוא לארג' מאוד, אבל עם הכסף הפרטי שלו הוא סקוטי ממדרגה ראשונה."

צא מזה! הנח, הרף, השתחרר, התגבר. סי-נונימים: עזוב אותו; חלש; תגמור עם זה. "די! מה שהיה, היה. מספיק לחשוב על העבר. צא מזה!" * "אולי תפסיק לקטר. צא מזה, חביבי."

הספדר פ' התגבר על הקשיים שעמדו לפניו, מצא פרנסה טובה, דירה נאה ובזול, ריהט את הדירה, אין לו חובות, וכדומה. "חצי שנה אחרי שעזב את הקיבוץ, הוא הסתדר יפה מאוד." * "אורי, את מדברת אל-י. עד מתי תסתובב ככה, בלי לעשות שום דבר? אולי תתחתן סוף-סוף ותסתדר ותחיה בנאדם רציני? אה? נו, תגיד משהו!"

סקריט ש' תוכנית בלשון העיתונאים. "לפי התסריט הרוסי, אנחנו ניסוג מסיני, והם יקדמו את סוללות הטילים שלהם לאט לאט, עד הגבול הישר." * "התסריט של מפ' לגת העבודה הוא פשוט מאוד: שרף יהיה נשיא המדינה. אברהם עופר יהיה שר-השיכון וישראל ישעיהו יהיה יושב-ראש הכנסת."

שיהיה! תגובה המתרצת או המצדיקה, בצורה בלתי-הגיונית, את הרצון לשמור על הפץ כל-שהו, אשר לכאורה אין בו כל צורך מיידי, אולם יתכן שבעתיד הבלתי-נראה לעין, כאשר ישתנו התנאים, ייווצר לפתע מצב שבו יתעורר הצורך באותו הפץ. א: "בשביל מה אתה צריך שלוש מכוונות-כתיבה בעברית?" ב: "אני יודע? שיהיה!" * א: "בסדר. אני מבין שזאת היתה הזדמנות יוצאת מן הכלל, אבל בשביל מה לך פיל? מה תעשה איתו?" ב: "תראה, אף פעם אי-אפשר לדעת. מה יש? שיהיה!"

תפש את אלוהים בביצים עשה מעשה גדול בהצלחה רבה, הגיע לשליטה מוחלטת במצב כלשהו, נתמזל מזלו. "אז מה אם הוא קיבל את פרס קרייניץ? אפשר לחשוב שהוא תפש את אלוהים בכי-צים!" * "התחתן עם עולה חדשה מרוסית. עכ" שיו יש לו דירה ומכונית. בקיצור: תפש את אלוהים בביצים."

מילחמה הנצחית שלו נגד הפשע. שלא לדבר על כך כי בכל אחת מן ההרפתקאות של מר האמר, יש איוו חתי-כה משגעת. אותה הוא משיכב באמצע הספר, והורג בסופו, כאשר מסתבר לו שהיא ניצבת מאחורי כל מעשי הבליעל. ספרו החדש צועד בכל התלמים הללו.

כשהוא גם מביא את השקפותיו הפולי-טיות האולטרא-ימניות של ספיליין, ה-מאמין באדיקות כי אמריקה מנהלת על-ידי כנופיות ורודים (כלומר, קומוניסטים בהתהוותם). שהם חסרי-ידיע לחלוטין מול המזימות הנוראות של הרוסים, ושאר ה-זרים האחרים. השוחד והפשע המאורגן אכלו כל חלקה טובה. ינייריק הפכה לגיוגל ממוכן, מטיל אימים (ובזה יש דווקא הרבה מן האמת) ורק תיקווה אחת נותרה לאומה האמריקאית המתפוררת: מייק האמר, אקדוהו ואגרופו.

למזלה של אמריקה, האמר הוא עדיין במלוא הכושר, הוא מטיל אימה על כל מי שהכובע בוער על ראשו, ובמיקרה זה, למשל, הוא מציל את כל הגיבשת מהרעלה טוטאלית, וזאת דרך אגב, כי בעצם הוא עסוק בפיתרון קצו ידיד.

אמנם, המעשיה בהרעלת מקורות-המים באמריקה, על-ידי סוכן סובייטי, שעשה זאת למרות הנחיות ממשלתו, עשויה להזכיר לרבים את דוקטור סטריינג'לוב. אבל למי יש זמן לקטנות שכאלה, כאשר צריך לעקוב בנשימה עצורה אחרי מעל-ליו של האמר? הוץ מזה, מי גיבור ויעזו להאשים אותו בחקיקי קטן?

הפסטיבל הזה

"פסטיבל הזמר תשל"ב" - הד ארצי 14243, מבצעים: בועז שרעבי, הטוב, הרע והנערה, עדי-נה לב וכל המשתתפים בפס-טיבל 72.

התקליט הוא מביצע טכני ראוי לשבח: בתום הפסטיבל חולקו כבר התקליטים הראשונים לעיתונאים. חוץ מזה, התקליט עדיף מכמה וכמה בחינות על הפסטיבל עצמו. אין בו הנחייה עם "בדיחות להמונים", אין בו להקת נח"ל עם אנדרטות ציוניות משור-משות, ואין בו הפסקה לביקור במיזנון. אשר לשירים עצמם, אל נא תהיו יחס-נים שאפם המעודן אינו יכול לשאת את ניהוחות ההמוניות של הפסטיבלים. אל תהיו צבועים, רבותי. מדי שנה צועקים כולם ש"דבר איום ונורא כזה עוד לא היה", וכל השירים (או כימעט כולם) הופכים בסופו של דבר ללהיטים מבוקי-

בועז שרעבי הכל מצליח

שים, המושמעים ללא הרף. ומה היא מט-רתו של פסטיבל, אם לא זאת? חוץ מזה, העובדה שמלחינים מיקצור-עיים הלחינו הפעם את 12 הנבחרים, סיפ-קה הזדמנות להאזין לפחות לשירים הר-בניים בצורה סבירה, הנושאים בחובם את כל הסממנים של הזמר העברי המיס-תרי-אופנתי: יש כאן מסות ופואמות סימפוניות בזעיר אנפין. (היו לי חברים), תפילות לימים הנוראים (ציון, הלא תש-אלי), קידה לעבר העלייה הרוסית (בלדה על נערי שגדל), ציונות מופגנת (אדם לאדם) וכמה להיטים לשמם, כתובים לפי רצפט של רוק מודרני, שאמנם זכו ל-שלושת המקומות הראשונים.

בקיצור, תקליט אופייני לפסטיבל, דיו-קן נאמן לפיומן הישראלי המצוי, הקלטה טובה, שירים שיהיו לשלאגרים. והחשוב מכל, בפעם הראשונה, מזה שנים רבות, מופיעים כל הביצועים המקוריים בתקליט אחד, ללא כל קשר להווים הקושרים את הזמרים לחברות-תקליטים שונות, המת-חרות זו בזו. וזה כבר צעד אחד ראשון לשלום במיורח התיכון.

נוסעות פול הגדול

פול סיימון - סי.בי.אס. 69007. גם כאשר הופיע יחד עם ארט גארפונ-קל, לא השיל איש ספק בזהותו האמיתית של היוצר בצמד סיימון וגארפונקל. אך-לם תקליט ראשון זה שעשה סיימון בי-גפו, בא להפיג ולו את החשד הקלוש של-יותר בכל מה שנוגע לכוח היצירה שלו. סיימון הוא מלחין ותמלילן מקורי, אחד המעטים שידע לשלב מחאה עם הומור, עם רגש ומקוריות מוסיקלית, ומה שהוא מגיש בתקליט זה היא חוויה. אחד מתק-ליטי ה"פופ" המעטים שרוי וכדאי ל- (המחשד בעמוד 12)